

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/47/2017
Identifikačné číslo spisu:	1112213758
Dátum vydania rozhodnutia:	23.01.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:1112213758.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu JUDr. A. V., bývajúceho v L., zastúpeného JUDr. Dagmar Válovičovou, advokátkou so sídlom v Bratislave, Gajova 11, proti žalovanej UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a.s., so sídlom v Českej republike, Želetavská 1525/1, Praha, IČO: 00 681 709, konajúcej prostredníctvom organizačnej zložky podniku zahraničnej osoby UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a.s., pobočka zahraničnej banky, so sídlom v Bratislave, Šancová 1/A, IČO: 47 251 336, o zaplatenie 4 392,01 USD s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp.zn. 12 C 96/2012, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 30. augusta 2016 sp.zn. 5 Co 632/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Žalobca sa žalobou domáhal zaplatenia sumy vo výške 4 392,01 USD spolu s príslušenstvom ako rozdielu vzniknutého po tom, ako 26. januára 2012 predložil žalovanej vkladnú knižku č. 003-00105576 so zostatkom 4 402,96 USD na pripísanie úrokov, pričom pracovníčka žalovanej v jeho vkladnej knižke uskutočnila úkony, ktorými ju nepoveril s tým, že žalovaná znížila zostatok zo sumy 4 402,96 USD na 10,95 USD.

2. Okresný súd Bratislava I (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 2. júla 2014 č.k. 12 C 96/2012-121 I. zastavil konanie v časti o zaplatenie 2 % úroku z vkladu za rok 2010 a 2011 a za čas od 1. januára 2012 do 21. januára 2012, II. žalobu v časti o zaplatenie 4 392,01 USD s úrokom z omeškania vo výške 2 % ročne od 7. mája 2012 do zaplatenia zamietol, III. žalovanej náhradu trov konania nepriznal. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil ustanovením § 96 ods. 1, 2, 3 O.s.p., § 778, § 779, § 781 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a vecne tým, že k 22. februáru 2010 je preukázaná iná výška vkladu, ako je zapísaná vo vkladnej knižke žalobcu, a preto v zmysle § 781 ods. 2 Občianskeho zákonníka bola vyvrátená domnienka o výške vkladu 4 402,96 USD, zapísaná v predmetnej vkladnej knižke k 22. februáru 2010. Výpismi z hlavného bankového systému žalovanej mal súd prvej inštancie

za preukázané, že výška vkladu žalobcu k uvedenému dňu predstavovala 10,95 USD. Preto keď sa žalobca domáhal zaplattenia vkladu 4 392,01 USD ako rozdielu medzi sumou 4 402,96 USD a 10,95 USD, ako jednostranného zníženia jeho vkladu žalovanou, súd prvej inštancie jeho návrh ako nedôvodný zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

3. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 30. augusta 2016 sp.zn. 5 Co 632/2014 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti druhého výroku a s ním súvisiaceho tretieho výroku potvrdil podľa § 387 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“) a žalovanej priznal náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Odvolací súd skonštatoval správnosť vykonaného dokazovania a skutkového zistenia súdom prvej inštancie. Uviedol, že dokazovaním mal súd prvej inštancie za správne preukázané, že výška vkladu žalobcu k 22. februáru 2010 bola iná, ako je zapísaná vo vkladovej knižke žalobcu, a to reálne 10,95 USD. K odvolacej námietke žalobcu ohľadom nezachovanej päťdňovej lehoty na prípravu pojednávania podľa § 115 ods. 2 O.s.p. uviedol, že súd prvej inštancie poskytol žalobcovi vyjadrenie žalovanej z 27. júna 2014 k oboznámeniu na pojednávaní 2. júla 2014, pričom žalobca na pojednávaní nenamietal, že by nemal poskytnutý dostatočný čas na oboznámenie sa s predmetným vyjadrením žalovanej. Záverom odvolací súd zdôraznil, že žalobca v rámci svojho odvolania neprezentoval žiadne ďalšie podstatné tvrdenia, ktoré by spochybňovali vecnú správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie. O trovách konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p.

4. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca (ďalej aj „dovolateľ“), prípustnosť ktorého vyvodzoval z ustanovení § 420 písm. f/ C.s.p. a § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. v spojení s § 422 ods. 1 písm. b/ C.s.p. Namietal, že postupom súdu prvej inštancie bola porušená rovnosť strán sporu, pričom nedošlo k náprave ani pred odvolacím súdom. Namietal nedostatočne zistený skutkový stav a proces dokazovania a závery dokazovania súdov oboch inštancií. Podľa jeho názoru odvolací súd v rozpore so skutočnosťou a s obsahom spisu konštatoval, že žalobca nenamietol dostatočný čas na oboznámenie sa s vyjadrením žalovanej spolu s prehľadom úrokových sadzieb žalovanej na vkladných knižkách v rokoch 2010 až 2012, ktoré osobne prevzal na pojednávaní 2. júla 2014 a súd prvej inštancie nerozhodol preto o odročení tohto pojednávania. Zdôraznil, že súd prvej inštancie napriek jeho návrhu nerozhodol o nepripustení žalovanou na pojednávaní 2. júla 2014 predloženým dôkazom ohľadom účtovných závierok žalovanej z dôvodu jeho rozsiahlosti, hoci tento dôkaz odmietol žalobca na pojednávaní prevziať. Ďalej namietal, že súd prvej inštancie počas výsluchu svedkyne pojednával v jeho krátkej neprítomnosti, keď sa zo zdravotných dôvodov vzdialil mimo pojednávacej miestnosti. V dôvodoch dovolania ďalej podrobne rozoberal skutkový a právny stav veci. Z týchto dôvodov žiadal rozsudky súdov oboch inštancií zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, prípadne aby Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci sám rozhodol.

5. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že nie sú splnené podmienky zmätočnosti súdneho konania podľa § 420 písm. f/ C.s.p., nakoľko pred súdmi oboch inštancií bolo žalobcovi umožnené realizovať jeho procesné práva. Podľa názoru žalovanej do práva na spravodlivý proces nepatrí právo žalobcu, aby sa súd stotožnil s jeho právnym závermi. Záverom žalovaná poukázala na neuvedenie konkrétnej právnej otázky dovolateľom, ktorú je potrebné vyriešiť. Žalovaná preto žiadala dovolanie odmietnuť ako nedôvodné.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 427 ods. 1 C.s.p.), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá C.s.p.) dovolací súd uvádza nasledovné:

7. V danom prípade bolo dovolanie podané po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť nový civilný procesný kódex. Aj za účinnosti C.s.p. treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný

(procesnými stranami, ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu [viď napríklad rozhodnutia sp.zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012 (poznámka dovolacieho súdu: pokiaľ sa v ďalšom texte odkazuje v zátvorke na „Cdo“, ide o odkaz na rozhodnutie najvyššieho súdu príslušnej spisovej značky)].

8. Už v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 najvyšší súd opakovane vyjadril záver aktuálny aj v súčasnosti, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 357/2015, 4 Cdo 1176/2015, 5 Cdo 255/2014, 8 Cdo 400/2015). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

9. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím predstavujúcim *res iudicata*), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namieste je tu skôr reštriktívny výklad (3 Cdo 319/2013, 1 Cdo 348/2013, 3 Cdo 357/2016, 3 ECdo 154/2013, 3 Cdo 208/2014).

10. Naďalej je tiež plne opodstatnené konštatovanie, že ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp.zn. II. ÚS 172/03 (poznámka dovolacieho súdu: pokiaľ sa v ďalšom texte odkazuje v zátvorke na „ÚS“, ide o odkaz na rozhodnutie ústavného súdu príslušnej spisovej značky)].

11. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 C.s.p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C.s.p.

12. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 C.s.p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 C.s.p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C.s.p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 C.s.p. v spojení s § 431 ods. 1 C.s.p. a § 432 ods. 1 C.s.p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

13. Žalobca vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z ustanovení § 420 písm. f/ C.s.p. a § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. Z ustanovení C.s.p., ktoré sa vzťahujú na dovolacie konanie, nevyplýva jednoznačne, či prichádza do úvahy takéto súbežné uplatnenie prípustnosti dovolania.

14. Otázka možnosti súbežného uplatnenia dôvodov prípustnosti dovolania v zmysle týchto ustanovení C.s.p. bola riešená veľkým senátom občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktorý v uznesení z 19. apríla 2017 sp.zn. 1 VCdo 2/2017 konštatoval, že: a/ kumulácia dôvodov prípustnosti dovolania v zmysle § 420 a § 421 C.s.p. je neprípustná, b/ ak sú v dovolaní súbežne uplatnené dôvody prípustnosti podľa oboch uvedených ustanovení, dovolací súd sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí len na posúdenie prípustnosti dovolania z hľadiska § 420 C.s.p., c/ ak sú v dovolaní uplatnené viaceré vady

zmätočnosti uvedené v § 420 písm. a/ až f/ C.s.p., dovolací súd sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí výlučne na skúmanie prípustnosti dovolania z hľadiska existencie tej vady zmätočnosti, ktorá je v tomto ustanovení uvedená na prednejšom mieste.

15. Uvedeným rozhodnutím veľkého senátu, ktoré je dostupné aj na internetovej stránke najvyššieho súdu (www.nsud.sk), sú senáty najvyššieho súdu viazané (§ 48 ods. 3 veta prvá C.s.p.).

16. Vec prejednávajúci trojčlenný senát najvyššieho súdu, riadiac sa právnymi závermi vyjadrenými v označenom rozhodnutí veľkého senátu, skúmal prípustnosť dovolania žalobcu len podľa ustanovenia § 420 C.s.p. (nezaoberal sa teda prípustnosťou jeho dovolania z hľadiska ustanovenia § 421 ods. 1 C.s.p. - neskúmal preto ani, či odvolací súd riešil právnu otázku dosiaľ dovolacím súdom nevyriešenú).

17. Žalobca namieta existenciu procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

18. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu zmätočnosti uvedenú v § 420 písm. f/ C.s.p., sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby (procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

19. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

20. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu (právne posudzovanie sporu). „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku. Veľký senát občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu v rozhodnutí sp.zn. 1 VCdo 2/2017 uviedol, že pojem „procesný postup“ súdu treba takto vykladať aj za účinnosti C.s.p.

21. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Realizácia procesných oprávnení sa procesnej strane neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a tiež viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp.zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Nesprávne právne závery nezakladajú prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. Na tom zotrval aj aktuálny judikát R 24/2017.

22. Žalobca tvrdí, že k procesnej vade uvedenej v § 420 písm. f/ C.s.p. došlo tým, že súd prvej inštancie napriek jeho návrhu nerozhodol o nepripustení žalovanou na pojednávaní 2. júla 2014 predloženým dôkazom ohľadom účtovných závierok žalovanej z dôvodu jeho rozsiahlosti, hoci tento dôkaz odmietol žalobca na pojednávaní prevziať.

23. V rozhodovacej praxi najvyššieho súdu do 30. júna 2016 sa vyskytovali námietky dovolateľov týkajúce sa nedostatkov v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie, prípadne nesprávnosti hodnotenia výsledkov dokazovania. Najvyšší súd vo vzťahu k takýmto námietkam dospel k záveru, že dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (a zakladajúcim prípustnosť dovolania) nie je nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012).

24. K dovolacej argumentácii žalobcu dovolací súd uvádza, že i keď predchádzajúca právna úprava ukladala účastníkom konania povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, súd nebol viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a ani nebol povinný vykonať alebo nevykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie toho, či sa vyhovie návrhu na vykonanie alebo nevykonanie dokazovania a ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané a ktoré nie, bolo vecou súdu (viď § 120 ods. 1 O.s.p.), a nie účastníkov konania. Najvyšší súd to vyjadril už v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát R 37/1993, v ktorom vysvetlil, že prípadné nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok len neúplnosť skutkových zistení (vedúcu prípadne k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nie však procesnú vadu zmätočnosti znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení účastníka konania. V rozhodnutí, ktoré bolo uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát R 125/1999, najvyšší súd vysvetlil, že ak súd v priebehu konania nevykonával všetky navrhované dôkazy, nemožno to považovať za odňatie možnosti konať pred súdom. Nová právna úprava na samej podstate týchto skorších právnych záverov najvyššieho súdu nič nezmenila.

25. To znamená, že pokiaľ súd prvej inštancie nerozhodol o návrhu žalobcu na nepripustenie dôkazu predloženého žalovanou na pojednávaní 2. júla 2014 z dôvodu jeho rozsiahlosti, ale naopak, tento dôkaz vykonával, nekonával spôsobom relevantným z hľadiska § 420 písm. f/ C.s.p.

26. Žalobca ďalej tvrdí, že k procesnej vade uvedenej v § 420 písm. f/ C.s.p. došlo porušením rovnosti strán sporu tým, že odvolací súd v rozpore so skutočnosťou a s obsahom spisu konštatoval, že žalobca nenamietol dostatočný čas na oboznámenie sa s vyjadrením žalovanej spolu s prehľadom úrokových sadzieb žalovanej na vkladných knižkách v rokoch 2010 až 2012, ktoré osobne prevzal na pojednávaní 2. júla 2014 a súd prvej inštancie nerozhodol preto o odročení pojednávania.

27. Podľa právnej úpravy účinnej do 30. júna 2016 pojednávanie bolo možné odročiť len z dôležitých dôvodov (§ 119 ods. 1 O.s.p.). Ak súd zistil, že existoval dôležitý dôvod na odročenie pojednávania, bez zbytočného odkladu informoval tých, ktorí boli predvolaní alebo upovedomení a spravidla uviedol deň, keď sa bude konať nové pojednávanie s tým, že dôvod na odročenie sa uviedol v zápisnici alebo poznamenal v spise (viď bližšie § 119 ods. 4 O.s.p.). Dôležitosť dôvodu sa posudzovala vždy s prihliadnutím na všetky okolnosti daného prípadu. Súdom nebol a nie je vždy povinný akceptovať účastníkom uvedený dôvod, ktorý by mohol byť inak spôsobilý pre odročenie pojednávania, najmä ak vedie k zámerným procesným obštrukciám sledujúcim nedôvodné predlžovanie konania a zvyšovanie s tým spojených trov konania. Predvolanie sa musí účastníkom doručiť tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej 5 dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať (§ 115 ods. 2 O.s.p.). Účelom citovaného ustanovenia § 115 ods. 2 O.s.p. bolo poskytnúť účastníkovi konania čas pripraviť sa na pojednávanie vo veci s tým, že nedodržanie zákonnej lehoty na prípravu na pojednávanie je relevantnou vadou zmätočnosti.

28. V preskúmvanej veci je z obsahu spisu zrejmé, že na prejednanie veci nariadil súd prvej inštancie pojednávanie na deň 28. mája 2014, ktoré uznesením odročil na deň 2. júla 2014 s tým, že prítomný žalobca a žalovaná tento termín vzali na vedomie a písomne preto volaní neboli. Súdom prvej inštancie zároveň uložil žalovanej, aby v lehote 30 dní založila do spisu prehľad úrokových sadzieb na vkladných knižkách za roky 2010 až 2012. Z obsahu spisu je zrejmé, že žalovaná v zmysle uloženej povinnosti dňa

27. júna 2014 prehľad úrokových sadzieb na vkladných knižkách v rokoch 2010 až 2012 súdu predložila. Z obsahu zápisnice o pojednávaní konanom dňa 2. júla 2017 (č.l. 108 spisu) vyplýva, že žalobcovi bolo na tomto pojednávaní doručené vyššie uvedené podanie žalovanej spolu s prílohou. Ďalej z obsahu tejto zápisnice vyplýva, že žalobca nenamietol nedostatok času na prípravu pojednávania v zmysle § 115 ods. 2 O.s.p. spočívajúceho v nedostatku lehoty na oboznámenie sa s týmto vyjadrením žalovanej spolu s prehľadom úrokových sadzieb žalovanej na vkladných knižkách v rokoch 2010 až 2012, a preto súd prvej inštancie pokračoval v pojednávaní. Navyše, sám žalobca vo svojom dovolaní uvádza, že nechcel ihneď žiadať o odročenie pojednávania. Týmto postupom súdu prvej inštancie preto nedošlo k vade v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p.

29. Žalobca nakoniec tvrdí, že k procesnej vade uvedenej v § 420 písm. f/ C.s.p. došlo aj tým, že súd prvej inštancie počas výsluchu svedkyne pojednával v jeho krátkej neprítomnosti, keď sa zo zdravotných dôvodov vzdialil mimo pojednávacej miestnosti.

30. Podľa právnej úpravy účinnej do 30. júna 2016 súd vykonáva dokazovanie na pojednávaní, ak neboli splnené podmienky na vydanie rozhodnutia bez ústneho pojednávania (§ 122 ods. 1 O.s.p.). Účastníci majú právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým dôkazom, ktoré sa vykonali (§ 123 O.s.p.).

31. Právo účastníka vyjadriť sa k vykonanému dôkazu sa v konaní realizuje tak, že predseda senátu spravidla bezprostredne po vykonaní každého dôkazu umožní účastníkovi, aby sa k nemu vyjadril a aby uviedol všetko, čo pri hodnotení tohto dôkazu považuje za významné. Tomuto procesnému oprávneniu účastníka konania korešponduje povinnosť súdu vytvoriť účastníkovi procesnú možnosť vyjadriť sa k vykonanému dôkazu (napríklad z hľadiska vierohodnosti svedka a jeho vzťahu k prejednávanej veci, pravosti a správnosti listiny, osoby a odbornej spôsobilosti znalca, vecnej správnosti postupu súdu pri vykonávaní ohliadky a pod.). Právo účastníka vyjadriť sa bezprostredne po vykonaní každého jednotlivého dôkazu treba dôsledne odlišovať od jeho práva vyjadriť sa na záver k vykonanému dokazovaniu (ako celku) a k dokazovaním preukázanému skutkovému stavu.

32. Vychádzajúc z obsahu zápisnice o pojednávaní (č.l. 107 spisu), na tomto pojednávaní sa zúčastnil žalobca a žalovaná s tým, že bola vypočutá svedkyňa H. K.. Žalobca v priebehu výsluchu svedkyne so súhlasom súdu v čase od 10.00 hod. do 10.05 hod. zo zdravotných dôvodov opustil pojednávaciu miestnosť, pričom po jeho návrate výsluch svedkyne pokračoval s tým, že otázky na svedkyňu boli kladené aj žalobcom. V danom prípade boli tak dané procesné predpoklady, za ktorých môže súd vykonávať dokazovanie, a preto žalobcovi nebolo upreté právo osobne sa zúčastniť pojednávania a dokazovania, konkrétne klásť svedkyňi otázky v zmysle § 126 ods. 3 O.s.p. a realizovať z tohto ustanovenia vyplývajúce procesné oprávnenia účastníka konania. Týmto postupom súdu prvej inštancie nedošlo k vade v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p.

33. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie žalobcu nie je podľa § 420 písm. f/ C.s.p. prípustné. Najvyšší súd preto jeho dovolanie odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ C.s.p.

34. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C.s.p.).

35. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.